

Treogtredstindstyvende Møde.

Tirsdagen den 6te Februar Kl. 2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Eiden forrige Møde er paa de Herrers Pladser omdelt Vædringsforslag til 3die Behandling af „Forslag til Lov indeholdende nogle Bestemmelser om Raadigheden over Fæstebøndergods“.

Fra Folkethingets Formand har jeg modtaget en Skrivelse af Gaars Dato, hvorved jeg underrettes om, at Folkethinget har tiltraadt Landstingets Forslag om, at Fællesudvalget betærende „Forslag til Lov angaaende en Omordning af Landsbypræsternes Lønning og Oprettelsen af en kirkelig Pension- og Hjælpesond“ kommer til at bestaa af 9 Medlemmer fra hvert Thing. Valget af Medlemmer for Landstingets Vedkommende vil komme paa Dagsordenen for næste Møde.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af „Forslag til Straffelov for Krigsmagten“.

(1ste Behandling findes i Tidenden, Sp. 531 ff., Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 785—96.)

Foruden de af Udvalget stillede og i Betænkningen opførte Vædringsforslag var der ikke til denne Behandling stillet noget saadant.

Formanden: Jeg anser det for rigtigst at dele Forhandlingen, ihvorvel det ene Afsnit bliver temmelig lidet omfattende, forsaavidt som der kun foreligger faa Vædringsforslag dertil. Som første Afsnit skal jeg sætte under Forhandling de 47 første Paragrafer med de dertil hørende Vædringsforslag, Forslagene under Nr. 1—13. Forhandlingen over dette Afsnit er aabnet; jeg skal give Ordet til den ærede Ordfører.

6te Februar.

Ordføreren (Brock): Idet jeg som Ordfører for Udvalget i nærværende Sag skal have den Ære at fremstille for det høie Thing de Vædringsforslag, Udvalget har fremlagt, skal jeg i alt Væsentliga henholde mig til Betænkningen. Den er jo, som det høie Thing vil vide, meget kortfattet, og vore Vædringsforslag ere just heller ikke meget talrige. Den væsentligste Grund dertil er naturligtvis at søge i Lovarbeidets Fortrindlighed, men det turde dog ogsaa for en Del hidrøre fra, at Landstingets Udvalg allerede ifjor med megen Omhyggelighed, med al den Omhyggelighed, det formaaede at lægge i sit Arbeide, har stræbt at udtale sine Ansuelser, og at den høitærede Krigsminister med stor Medebonhed er kommen os imøde. Dette gjælder om Lovforslaget i dets Helhed, det gjælder ogsaa om den Del af Lovforslaget, som Formanden nu satte under Forhandling, Lovforslagets almindelige Del, om jeg saa maa sige, den Del, som omhandler de Straffe, der skulle bringes til Anvendelse ved Krigsmagten, og det gjælder fremdeles den særlige Del. Ikke desto mindre har Udvalget dog med Hensyn til Lovforslagets almindelige Del bragt nogle, og det ikke uvigtige, Forslag frem, idet den høitagtede Krigsminister ikke i Gæt og Alt har ment her at kunne rette sig efter de Dasser, Ansuelser og Tanker, som ifjor fremsattes af Udvalget. Det er endog ogsaa Tilfældet med det allerførste Vædringsforslag, som møder, og som den høitærede Formand formodentlig vil gjøre til Gjenstand for Afstemning under Nr. 1, skjøndt det syldige Indhold af Vædringsforslaget først fremtræder under Nr. 10; det er nemlig det Forslag, der handler om Medsættelse i de Meniges 2den Klasse. Det vil være det høie Thing bekendt, at allerede ifjor udtalte Landstingets Udvalg som sin Tanke, at denne Straf burde bibeholdes i Krigsmagten, og vort Vædringsforslag gaar ud paa, at denne Straf indsættes i Rækken af de Straffemidler, som efter Loven kunne bringes til Anvendelse ved samme. Den høitærede Krigsminister har ikke